

πού κοιτάζουν ἀμήχανα τὸ φακό, μόλις μεγαλώσαμε ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν εἰσβολὴ καὶ τὴν τουρκοκρατία καὶ νὰ χαθοῦμε, ἕνας ἐδῶ κι ἄλλος ἐκεῖ.

Ὁ Στέλιος, λοιπόν, στὴν Ἀθήνα, τὸ 1970, νὰ γίνεῖ γιατρός. Κι ἄς τοῦ ἄρесе ἡ ὑποκριτικὴ κι ἤθελε νὰ πάει ἠθοποιός. Ἦτανε ἐκεῖνες οἱ παραστάσεις ἀρχαίας τραγωδίας στὸ Παγκύπριο Γυμνάσιο, ὁ Στέλιος στὸ χορό, σκέφτομαι πόσους καθόρισαν καὶ σφράγισαν αὐτὲς οἱ παραστάσεις, ὅμως ὁ πατέρας μου εἶχε καημὸ νὰ ἔχει γιὸ γιατρό. Ἔτσι ἔγινε ὁ Στέλιος γιατρός, ὀρθοπαιδικός, ἔτρεχε ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδου στοὺς δρόμους, κάνοντας διπλὸ καὶ τριπλὸ ἰατρεῖο.

Σκέφτομαι αὐτὰ ὅλα τὰ παιδάκια τῆς φωτογραφίας νὰ γυρνᾶνε ἕνα πρωτὶ καὶ νὰ τρέχουν στὶς ἀλάνες, στὸ γήπεδο τοῦ Δημοτικοῦ, μὲ τὶς φωνοῦλες τους, μὲ τοὺς Τούρκους νὰ τοὺς κοιτάζουν βλοσυροί. Τί χαρὲς καὶ τί γέλια, σὲ ἕναν τόπο πού γονάτισε ἀπὸ τὴ σιωπὴ καὶ τὴν βίαιη ἀναχώρηση τῶν ἀνθρώπων πού ἄλλοτε τὸν κατοίκησαν, γιὰ νὰ παραμείνει μόνο στὴ μνήμη μας, πού μᾶς ἐγκαταλείπει, πού φεύγει σιγά-σιγά, ὅπως φεύγουμε κι ἐμεῖς.

25 Αὐγούστου 2023

Ο παππούς

Ο παππούς

Δε δάφτηκε στα χώματά του
 Ξέφυγε το βαρκάρη
 Κι αναζητά μια καρότσα
 Να κουβαλήσει το στάρι
 Να το μοιράσει στ' αγγόνια του.

Πρέπει κι εσείς να σπείρετε,
 Λέει, στα δικά μας χώματα.

Δεν ξεπουλάμε!

(Επέτειος Εισβολής)

Στέλιος Παπαντωνίου